

VIJEĆE EUROPE
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET TOMAŠIĆ PROTIV HRVATSKE
(Zahtjev br. 21753/02)

PRESUDA

STRASBOURG
19. listopada 2006.

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Tomašić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

g. C. L. ROZAKIS, *predsjednik*,

g. P. LOUCAIDES,

gđa F. TULKENS

gđa N. VAJIĆ,

g. A. KOVLER,

g. E. STEINER,

g. S. K. HAJIYEV, *suci*,

i g. S. NIELSEN, tajnik Odjela

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 28. rujna 2006. godine

donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 21753/02) protiv Republike Hrvatske kojeg je 18. svibnja 2002. godine hrvatski državljanin g. Nenad Tomašić („podnositelj zahtjeva“) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija“).

2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupale su njene zastupnice, prvo gđa L. Lukina-Karajković i nakon toga gđa Š. Stažnik.

3. Dana 11. prosinca 2003. godine Sud je utvrdio da je zahtjev djelomično nedopušten i odlučio Vladu obavijestiti o prigovorima koji se odnose na pristup sudu i djelotvorno pravno sredstvo. Na temelju članka 29. stavka 3. Konvencije odlučio je istovremeno odlučiti o osnovanosti i dopuštenosti zahtjeva.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositelj zahtjeva je rođen 1950. godine i živi u Bjelovaru.

5. Dana 26. veljače 1992. godine nepoznati počinitelji digli su u zrak vikendicu podnositelja zahtjeva u Velikoj Pisanici.

6. Dana 24. veljače 1995. godine podnositelj zahtjeva je zajedno sa svojom ženom pokrenuo građanski postupak protiv države pred Općinskim sudom u Zagrebu, tražeći naknadu štete. Pozvali su se na članak 180. Zakona o obveznim odnosima.

7. Dana 3. veljače 1996. godine stupio je na snagu Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima („Izmjena iz 1996.“). Propisao je da se prekidaju svi postupci po tužbama za naknadu štete nastale uslijed terorističkih akata ili akata nasilja do donošenja novoga zakona o tom pitanju.

8. Dana 23. veljače 1996. godine općinski sud je prekinuo postupak na temelju Izmjene iz 1996. godine.

9. Dana 31. srpnja 2003. godine stupio je na snagu Zakon o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija („Zakon o odgovornosti iz 2003.“).

10. Na temelju Zakona o odgovornosti iz 2003. općinski sud je nastavio postupak 17. veljače 2004. godine. Dana 26. travnja 2004. godine utvrdio je da je tužba podnositelja zahtjeva nedopuštena i proglasio se nenadležnim u toj stvari.

11. Podnositelj zahtjeva žalio se Županijskom sudu u Zagrebu. Izgleda da je postupak trenutačno u tijeku pred tim sudom.

12. U međuvremenu, 24. travnja 2002. godine, podnositelj kojeg je zastupao odvjetnik, podnio je ustavnu tužbu zbog duljine postupka na temelju članka 63. Zakona o Ustavnom sudu. Dana 7. srpnja 2004. godine Ustavni je sud prihvatio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva. Pozivajući se na predmet Suda (*Kutić v. Croatia*, br. 48778/99, ECHR 2002-II), utvrdio je postojanje povreda ustavnih prava podnositelja zahtjeva na suđenje u razumnome roku i na pristup sudu. Naložio je Općinskom sudu u Zagrebu da donese odluku u predmetu podnositelja zahtjeva u roku od godinu dana te mu dosudio naknadu štete u iznosu od 4.400 hrvatskih kuna (HRK).

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

13. Mjerodavni dio Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 and 112/99) propisivao je kako slijedi:

Članak 180(1)

“Za štetu nastalu smrću, tjelesnom povredom ili oštećenjem odnosno uništenjem imovine fizičke osobe uslijed akata nasilja ili terora te prilikom javnih demonstracija i manifestacija odgovara društveno-politička zajednica čiji su organi po važećim propisima bili dužni spriječiti takvu štetu.”

14. Mjerodavni dio Zakona o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 7/1996 – „Izmjena iz 1996.“) glasi kako slijedi:

Članak 1.

“U Zakonu o obveznim odnosima (“Narodne novine”, broj 53/91, 73/91 i 3/94) članak 180. briše se.”

Članak 2.

„Postupci za naknadu štete pokretnuti po odredbama članka 180. Zakona o obveznim odnosima, prekidaju se.

Postupci iz stavka 1. ovoga članka nastavit će se nakon što se donese poseban propis kojim će se urediti odgovornost za štetu nastalu uslijed terorističkih akata.“

15. Mjerodavni dio Zakona o parničnom postupku, (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01 i 117/03) propisuje:

Članak 212.

“Postupak se prekida:

...
6) kad je to drugim zakonom određeno.”

16. Mjerodavni dio Zakona o obnovi (Narodne novine br. 24/96, 54/96, 87/96 i 57/00) propisuje, *inter alia*, da će država pod određenim uvjetima dodijeliti pomoć u obnovi vlasnicima imovine (samo stanova i obiteljskih kuća) koja je bila oštećena tijekom rata. Zahtjev se podnosi nadležnome ministarstvu.

17. Zakon o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija (Narodne novine br. 117/2003 – “Zakon o odgovornost iz 2003.“) propisuje, *inter alia*, da država treba naknaditi samo štetu koja je posljedica tjelesne povrede, oštećenja zdravlja ili smrti. Svu naknadu štete na imovini treba tražiti na temelju Zakona o obnovi. Članak 10. propisuje da se nastavlja svi postupci prekinuti na temelju Izmjene iz 1996. godine.

18. Članak 29., stavak 1. Ustava Republike Hrvatske (Narodne novine br. 41/2001 od 7. svibnja 2001.) glasi kako slijedi:

„Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela.“

19. Mjerodavni dio Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine br. 49/2002 od 3. svibnja 2002. godine – u daljnjem tekstu „Zakon o Ustavnom sudu“) glasi kako slijedi:

„1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud ili u slučaju kad se osporenim pojedinačnim aktom grubo vrijeđaju ustavna prava, a potpuno je razvidno da bi nepokretanjem ustavnosudskog postupka za podnositelja ustavne tužbe mogle nastati teške i nepopravljive posljedice.

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu zbog nedonošenja akta u razumnom roku iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti o pravima i obvezama ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela podnositelja. Rok za donošenje akta počinje teći idućeg dana od dana objave odluke Ustavnog suda u "Narodnim novinama".

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava koju je sud učinio kada o pravima i obvezama podnositelja ili o sumnji ili optužbi zbog njegova kažnjivog djela nije odlučio u razumnom roku. Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu.“

Članak 23. propisuje da u postupku pred Ustavnim sudom svaki sudionik plaća svoje troškove, osim ako sud ne odluči drugačije. Izraz „troškovi postupka“ ne uključuje sudske pristojbe, jer se u postupku pred Ustavnim sudom takve pristojbe ne plaćaju. Prema sudskoj praksi Ustavnoga suda o pitanju naknade troškova postupka treba odlučiti taj sud ako sudionik to zatraži. Na primjer, u predmetu br. U-III-1384/2000 od 30. studenog 2000. godine Ustavni sud je odbio zahtjev podnositelja ustavne tužbe za naknadu troškova budući je odbacio ustavnu tužbu.

20. Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 69/93, 87/93, 16/94, 11/96), koja je bila na snazi u relevantno vrijeme (tj. kad je podnositelj zahtjeva podnio svoju ustavnu tužbu) propisivala je da naknada za sastavljanje ustavne tužbe iznosi 400 HRK.

21. Prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br 91/04, 37/05), naknada za sastav ustavne tužbe iznosi 5.000 HRK.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6., STAVKA 1. KONVENCIJE

22. Podnositelj zahtjeva je prigovorio da je donošenje Izmjene iz 1996. godine od strane Sabora povrijedilo njegovo pravo na pristup sudu kako je propisano člankom 6., stavkom 1. Konvencije koji glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi....svatko ima pravo...da sud...u razumnoj roku ispita njegov slučaj...”

A. Dopuštenost

1. *Tvrđnje stranaka*

23. Vlada je ustvrdila da podnositelj zahtjeva više ne može tvrditi da je žrtva u smislu članka 34. Konvencije budući je 31. srpnja 2003. godine stupio na snagu Zakon o odgovornosti iz 2003., koji je propisao da se nastavlja postupci prekinuti Izmjenom iz 1996. Štoviše, Ustavni sud je prihvatio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva, utvrdio povredu njegovoga ustavnoga prava na pristup sudu i dosudio mu naknadu. Prigovorena povreda je stoga bila ispravljena pred domaćim vlastima i podnositelj zahtjeva je izgubio status žrtve.

24. Podnositelj zahtjeva je ustvrdio da je usprkos odluke Ustavnoga suda od 7. srpnja 2004. godine on još uvijek „žrtva“ u smislu članka 34. Konvencije. Tvrđio je da je iznos naknade nedostatan i značajno niži od iznosa koje dosuđuje Sud u slični predmetima (vidi predmet *Kutić v. Croatia*, br. 48778/99, stavak 39., ECHR 2002-II).

25. Nadalje je tvrdio da prema Tarifi o nagradama odvjetnika iz 2004. godine nagrada za sastav ustavne tužbe iznosi 5.000 HRK. Zakon o Ustavnom sudu nije predvidio naknadu te nagrade u slučaju povoljnoga ishoda postupka koji se vodi pred njim. Stoga naknada koja mu je bila dosuđena nije bila dovoljna da pokrije makar troškove zastupanja po odvjetniku, a da ne govorimo o naknadi nematerijalne štete uzrokovane povredom.

2. *Ocjena Suda*

26. Sud podsjeća da je u predmetima u kojima su se postavljala slična pitanja o osnovanosti kao i u ovome predmetu utvrdio da su duga razdoblja u kojima su podnositelji zahtjeva bili spriječeni da bude odlučeno o njihovim građanskim zahtjevima kao posljedica Izmjene iz 1996. godine predstavljali povrede članka 6., stavka 1. Konvencije (vidi, na primjer, naprijed citirani predmet *Kutić v. Croatia*, stavak 33., i *Freimann v. Croatia*, br. 5266/02, stavak 28., 24. lipanj 2004.). Presudio je i da su čak i nakon stupanja na snagu Zakona o odgovornosti iz 2003. i nastavka postupka kao njegove posljedice, podnositelji zahtjeva još uvijek mogli tvrditi da su žrtve povreda njihovoga prava na pristup sudu jer je postupak bio dugo vremena prekinut, time da navodne povrede nisu bile priznate niti jednom odlukom domaćih vlasti, niti im je bila dosuđena bilo kakva naknada (vidi, na primjer, predmete *Urukalo and Nemet v. Croatia*, br. 26886/02, stavci 23.-27., 28. travnja 2005.; i *Lulić and Becker v. Croatia*, br. 22857/02, stavci 30.-34., 24. ožujka 2005.).

27. Međutim, u ovome je predmetu prigovor podnositelja zahtjeva koji se odnosi na pristup sudu ispitao Ustavni sud koji je o njemu presudio u svojoj odluci od 7. srpnja 2004. godine. Dajući svoju ocjenu na pravičnoj osnovi, osigurao zadovoljštinu koja ima narav naknade, dosudivši podnositelju zahtjeva pravičnu naknadu za nematerijalnu štetu u iznosu od 4.400 HRK. Isto je tako naložio općinskom sudu da donese odluku u predmetu podnositelja zahtjeva u roku od godinu dana. Međutim, u trenutku kad je Ustavni sud donio odluku o ustavnoj tužbi podnositelja zahtjeva, općinski sud je to već učinio.

28. Sud ponavlja da odluka ili mjera koja je povoljna za podnositelja zahtjeva nije u načelu dovoljna da ga liši status „žrtve“, osim ako nacionalne vlasti nisu priznale, bilo izričito

ili u biti, a onda i pružile zadovoljštinu za povredu Konvencije (vidi, kao jedan od najnovijih izvora prava predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], br. 64886/01, stavak 71., koja će biti objavljena u ECHR 2006).

29. Sud primijećuje da je Ustavni sud, izričito se pozivajući na sudsku praksu Suda, priznao da je došlo do povrede ustavnog prava podnositelja zahtjeva na pristup sudu. Sud smatra da takvo priznanje zadovoljava u biti prvi uvjet naveden u sudskoj praksi Suda.

30. Položaj podnositelja zahtjeva kao „žrtve“ tada ovisi o tome je li dosuđena zadovoljština bila odgovarajuća i dostatna, s obzirom na pravičnu naknadu kako je propisana u članku 41. Konvencije (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Dubjaková v. Slovakia* (dec.), br. 67299/01, 19. listopada 2004.).

31. Sud primijećuje da je u ovome predmetu dosuđena naknada bila bitno niža onoga što je sud dosudio u sličnim predmetima (vidi, na primjer, predmete *Kastelic v. Croatia*, br. 60533/00, stavak 41., 10. srpnja 2003.; *Crnojević v. Croatia*, br. 71614/01, stavak 29., 21. listopada 2004.). Međutim, je li zadovoljština bila odgovarajuća treba razmotriti u svjetlu svih okolnosti predmeta (vidi, *mutatis mutandis*, naprijed citirani predmet *Dubjaková v. Slovakia* (dec.)).

32. S tim u vezi, Sud podsjeća da se u predmetima radi duljine postupka jedna od značajki dovoljne zadovoljštine koja može ukloniti položaj parnične stranke kao žrtve odnosi na dosuđeni iznos. Taj iznos ovisi, osobito, o značajkama i djelotvornosti pravnoga sredstva. Tako su države koje su se, kao Hrvatska, odlučile za pravno sredstvo koje je namijenjeno i za ubrzanje postupka i za dosudu naknade, slobodne dosuditi iznose koji – iako su niži od iznosa koje dosuđuje Sud – nisu nerazumni (vidi naprijed citirani predmet *Cocchiarella v. Italy*, [GC], stavci 96. i 97.). To nije tako samo zato što je to pravno sredstvo bliže i dostupnije podnositelju zahtjeva nego što je to zahtjev Sudu, nego i zato što je brže i po njemu se postupa na jeziku podnositelja zahtjeva. Ono tako pruža prednosti koje treba uzeti u obzir (vidi citirani predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], stavak 139.).

Po mišljenju Suda, ova se načela primjenjuju *mutatis mutandis* na navodne povrede prava na pristup sudu u okolnostima sličnima okolnostima ovoga predmeta.

33. Sud primijećuje da je u ovome predmetu Sabor donio zakon predviđen u Izmeni iz 1996. – Zakon o odgovornosti iz 2003. – koji sada uređuje sva pitanja koja se odnose na naknadu štete od terorističkih akata. Novi zakon je isto tako okončao pobijanu pravnu situaciju, propisavši da se nastavlja svi postupci prekinuti na temelju Izmjene iz 1996. Štoviše, na temelju novoga zakona, općinski sud je donio odluku u predmetu podnositelja zahtjeva. Sud također primijećuje da je, osim što je podnositelju zahtjeva dosudio naknadu, Ustavni sud u svojoj odluci isto tako htio naložiti općinskom sudu za ubrza postupak. Ispostavilo se je da je dio njegove odluke kojim je naložio općinskom sudu da donese odluku u predmetu podnositelja zahtjeva u roku od godinu dana bio neoperativan jer je taj sud već donio odluku u predmetu podnositelja zahtjeva.

34. Glede pitanja nagrade za rad odvjetnika, Sud ponavlja da prekomjerni troškovi postupka (uključujući nagrade za rad odvjetnika) mogu značajno kočiti napore podnositelja zahtjeva da dobije naknadu (vidi citirani predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], stavak 102.). Budući da u postupku pred Ustavnim sudom svaki sudionik u načelu plaća svoje troškove (vidi stavak 19. ove presude), bitno povećanje nagrada za rad odvjetnika (vidi stavak 21. ove presude) čimbenik je koji treba uzeti u obzir pri utvrđivanju iznosa naknade. Inače se domaće vlasti izlažu riziku da postignu paradoksalni rezultat da s jednom rukom oduzmu ono što su drugom dosudile (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], stavak 92.). Međutim, Sud primijećuje da u ovome predmetu nagrada za rad odvjetnika nije premašila 400 HRK u trenutku kad je podnositelj zahtjeva podnio svoju ustavnu tužbu. Nadalje, podnositelj zahtjeva nije dostavio nikakve dokaze kojima bi dokazao da je ikada od Ustavnoga suda

zatraži da mu naknadi troškove postupka, a to je mogućnost koja postoji na temelju članka 23. Zakona o Ustavnom sudu.

35. Ipak, uzimajući u obzir okolnosti predmeta, Sud smatra kako je iznos naknade koji iznosi oko 15% iznosa koji općenito dosuđuje Sud u sličnim hrvatskim predmetima očigledno nerazuman s obzirom na njegovu sudsku praksu.

36. Slijedi da se zadovoljština dosuđena podnositelju zahtjeva ne može smatrati odgovarajućom i dostatnom. Stoga podnositelj zahtjeva još uvijek može tvrditi da je „žrtva“ povrede svoga prava na pristup sudu, i da stoga Vladin prigovor treba odbiti.

37. Sud nadalje primijećuje da kako ovaj prigovor nije očigledno neosnovan, u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Isto tako primijećuje da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba utvrditi da je dopušten.

B. Osnovanost

38. Sud je često utvrdio povrede prava podnositelja zahtjeva na pristup sudu na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima su se postavljala pitanja slična pitanju u ovome predmetu (vidi naprijed citirani predmet *Kutić v. Croatia*, i *Multiplex v. Croatia*, br. 58112/00, 10. srpnja 2003.).

39. Ispitavši sav materijal koji mu je predložen, Sud smatra da Vlada nije podnijela niti jednu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da dođe do drugačijega zaključka u ovome predmetu.

Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1.

III. NAVODNA POVREDA ČLANKA 13. KONVENCIJE

40. Podnositelj zahtjeva je također prigovorio da nije imao na raspolaganju nikakvo djelotvorno pravno sredstvo kako je zajamčeno člankom 13. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.“

41. Vlada je osporila tu tvrdnju.

42. Sud primijećuje da je ovaj prigovor povezan s prigovorom kojeg je ispitao u ovoj presudi, te da stoga na isti način treba utvrditi da je dopušten.

43. S obzirom na utvrđenje koje se odnosi na članak 6., stavak 1. (vidi stavak 39. ove presude) Sud smatra kako nije potrebno ispitati je li u ovome predmetu došlo i do povrede članka 13. budući da su njegovi zahtjevi manje strogi te ih apsorbiraju oni iz članka 6., stavka 1. (vidi, na primjer, predmet *Dražić v. Croatia*, br. 11044/03, stavak 43., 6. listopada 2005.).

IV. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

44. Članak 41. Konvencije predviđa:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.“

A. Šteta

45. Podnositelj zahtjeva potražuje 22.880 EUR na ime materijalne štete i 74.000 EUR na ime nematerijalne štete.
46. Vlada je smatrala da su iznosi koje podnositelj zahtjeva potražuje prekomjerni.
47. Sud ne nalazi nikakvu uzročnu vezu između utvrđene povrede i navodne materijalne štete; stoga odbija taj zahtjev.
48. U odnosu na potraživanu naknadu nematerijalne štete, Sud ponavlja da kada je podnositelj zahtjeva iskoristio dostupno domaće pravno sredstvo i time ishodio utvrđenje povrede te mu je dosuđena naknada, no ipak još uvijek može tvrditi da je „žrtva“, iznos dosuđen na temelju članka 41. može biti manji od iznosa koje Sud dosuđuje u sličnim predmetima. U takvom predmetu podnositelju zahtjeva treba biti dosuđena razlika između iznosa koji je dobio od Ustavnoga suda i iznosa koji ne bi bio smatran očito nerazumnim u usporedbi s iznosima koje dosuđuje Sud (vidi, *mutatis mutandis*, naprijed navedeni predmet *Cocchiarella v. Italy* [GC], stavci 139.-140.).
49. Sud smatra da bi, kad ne bi postojala domaća pravna sredstva, u ovome predmetu dosudio iznos od 4.000 EUR. Već je utvrdio (vidi stavak 35. ove presude) da je podnositelju zahtjeva Ustavni sud dosudio 600 EUR, a što je oko 15% of onoga što bi mu dosudio Sud.
50. S obzirom na okolnosti ovoga predmeta, značajke ustavne tužbe kao i činjenice da je bez obzira na domaće pravno sredstvo Sud utvrdio postojanje povrede, Sud smatra, donoseći odluku na pravičnoj osnovi, da podnositelju zahtjeva treba dosuditi 1.200 EUR na ime nematerijalne štete uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

51. Podnositelj zahtjeva također potražuje 2.620 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim vlastima.
52. Vlada je osporila taj zahtjev.
53. Prema sudskoj praksi Suda, podnositelj zahtjeva ima pravo na naknadu svojih troškova i izdataka samo ukoliko je dokazala da su oni stvarno i nužno nastali i da su bili razumni s obzirom na količinu. U ovome predmetu, uzevši u obzir informacije koje posjeduje i naprijed navedene kriterije, Sud smatra razumnim dosuditi iznos do 60 EUR na ime troškova i izdataka u domaćem postupku, uz ve poreze koji bi mogli biti zaračunati na taj iznos.

C. Zatezna kamata

54. Sud smatra odgovarajućim da se kamatna stopa temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke kojoj treba dodati tri postotna boda;

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *proglašava* ostatak zahtjeva dopuštenim;
2. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *presuđuje* da nema potrebe ispitati prigovor na temelju članka 13. Konvencije;
4. *presuđuje*

(a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti slijedeće iznose koji treba pretvoriti u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja:

- (i) 1.200 EUR (tisuću i dvije stotine eura) na ime nematerijalne štete;
- (ii) 60 EUR (šezdeset eura) na ime troškova i izdataka;
- (iii) svaki porez koji bi mogao biti zaračunat na te iznose;

(b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedeni iznos plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećana za tri postotna boda;

5. *Odbija* ostatak zahtjeva podnositeljice zahtjeva za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 19. listopada 2006. godine u skladu s pravilom 77. stavicima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN
tajnik Odjela

Christos ROZAKIS
Predsjednik